

Sygn. akt IV CSK 288/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa M.W.  
przeciwko D. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 30 listopada 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Okręgowego w O.  
z dnia 15 marca 2017 r., sygn. akt V Ga (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł  
(dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wniosek powódki o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłankach określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Zarzut nieważności postępowania odwoławczego, uzasadniony niewłaściwym umocowaniem ówczesnego jej pełnomocnika procesowego okazał się nieuzasadniony.

Z treści udzielonego przez powódkę pełnomocnictwa z dnia 5 czerwca 2014 r. wynika (k. 283 akt), że umocowała ona mecenas J.K. do prowadzenia jej sprawy sygn. akt V GC (...), a dotyczącej pozwanej Spółki.

Z mocy art. 91 k.p.c. tak sformułowane pełnomocnictwo procesowe obejmuje z mocy samego prawa umocowanie m.in. do reprezentacji mocodawcy także w postępowaniu odwoławczym w sytuacji, w której nie zostało ono wyraźnie ograniczone do fazy postępowania pierwszoinstancyjnego. O takim ograniczeniu nie świadczy wskazanie w pełnomocnictwie sygnatury akt, pod którą sprawa była rozpoznawana przed Sądem pierwszej instancji.

Ponieważ skarżąca także twierdzi że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Skarga kasacyjna powódki w uzasadnieniu wniosku nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi, odwołując się do jednego z zarzutów wskazanego w ramach podstaw, czego nie można utożsamiać ze spełnieniem przesłanki wykazania „oczywistej” zasadności skargi kasacyjnej.

Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r., w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016, poz. 1668).